

Col·lecció Sinalefa - 35

PALIMPSEST

ROBERT BENAIGES CERVERA

Cossetània
EDICIONS

Primera edició: gener de 2012

© Robert Benaiges Cervera
© Cossetània Edicions

Edita: Cossetània Edicions
C/ de la Violeta, 6 • 43800 Valls
Tel.: 977 602 591
Fax: 977 614 357
cossetania@cossetania.com
www.cossetania.com

Disseny i composició: Imatge-9, SL

Impressió: Gràfiques Moncunill, SL

ISBN: 978-84-15403-71-5

Dipòsit legal: T-1-2012

PALIMPEST: Còdex o document que ha estat utilitzat dues vegades, després d'èsser raspat el primer escrit per escriure-hi un nou text.

Diccionari de la Llengua Catalana.
Institut d'Estudis Catalans

A la fi, per què desitgem ser grans, ser genis creadors?, per passar a la posteritat? No. Per circular entre la multitud, assenyalats amb el dit? No. Per sostenir la fatiga quotidiana i tenir la certesa que, tot el que fem, val la pena, és quelcom únic. Per l'avui, no per a l'eternitat.

CESARE PAVESE. *L'ofici de viure.*
1 de juliol de 1947

AGRAÏMENT

A la Carme i el Robert, que conserven dues de les virtuts més valuoses dels bons alquimistes: l'observança i la paciència. No conec ningú tan destre en la pràctica de les antigues tècniques de la transmutació, l'estovament del pergamí amb llet i farina, la delicada raspallada amb *Spongia deletis*, l'aplicació de l'àcid gàl·lic o del sulfhidrat d'amoníac i, especialment, en l'ús de la tintura de Giobert.

Evidentment, en el maneig de les tècniques més modernes com la làmpada de Wood o l'*anastasiografia*, en són uns experts.

LA TINTURA DE GIOBERT

EL REVERS. El manuscrit original o el manuscrit ocult

*Jo començo a fer poesia quan la partida és perduda. No s'ha
vist mai que un poema canviï les coses.*

*L'ofici de viure. CESARE PAVESE
(19 de juny de 1946)*

*D'aquesta exigència va sorgir la paraula infinit, la qual no
representa, doncs, sinó el pensament d'un pensament.*

Eureka. EDGAR ALLAN POE

I

Mai no tornaré
a veure la llum entre les branques
del sol quan s'amaga.
Els til·lers tremolosos de fulles blanques
i l'herba gronxant-se
a la brisa invisible
de la tarda.

No tornaré
a sentir l'aigua profunda
de la mar tardana.
El balanceig persistent de la plana
per la ribera en calma,
les veles furtives
a la frontera llunyana.

Mai no tornaré
a percebre el batent de la vida
dins la terra tramada.
L'estiu perdurable
pels carrers i les places,
quan el temps començava
amb el joc de les farses.

II

Quantes vegades t'he dit
amb paraules deferents, però amb fermesa,
amb una paciència infinita,
amb la veu pesant,
amb vergonya
i amb penediment.

Amb els ulls d'un cretí,
com un bandit,
com un falsari,
amb un cert sarcasme
i amb fúria.

Amb la nàusea atenta,
amb desconsol,
amb indiferència.
Quantes vegades t'he dit
que no t'estimo.

I quantes altres vegades
t'he dit, fugisserament,
el contrari.

III

MISSATGE DINTRE D'UN MISSATGE

En mar un altre cop, oh, Sobirana!

A la Fortuna. JOSEP CARNER

Queden restes
del naufragi a la ressaca.
Vestigis
de la nau i la cobertada
estesos al vent,
flotant al paire.

Alguns taulons de la
coberta,
retalls de les veles,
les fileres del cordatge
i la bitàcola.
La càrrega malejada
a l'esgavell de la gropada.

Queden restes
del naufragi a la memòria.
Ruïnes

dels anys i el seu bagatge,
els signes del temps
ocults en el missatge.

Algunes veus de la ventura,
el plant del grop,
de les gavines feres
i la bravura.
L'esguard remot que guarda
el desencís i la basarda.

